

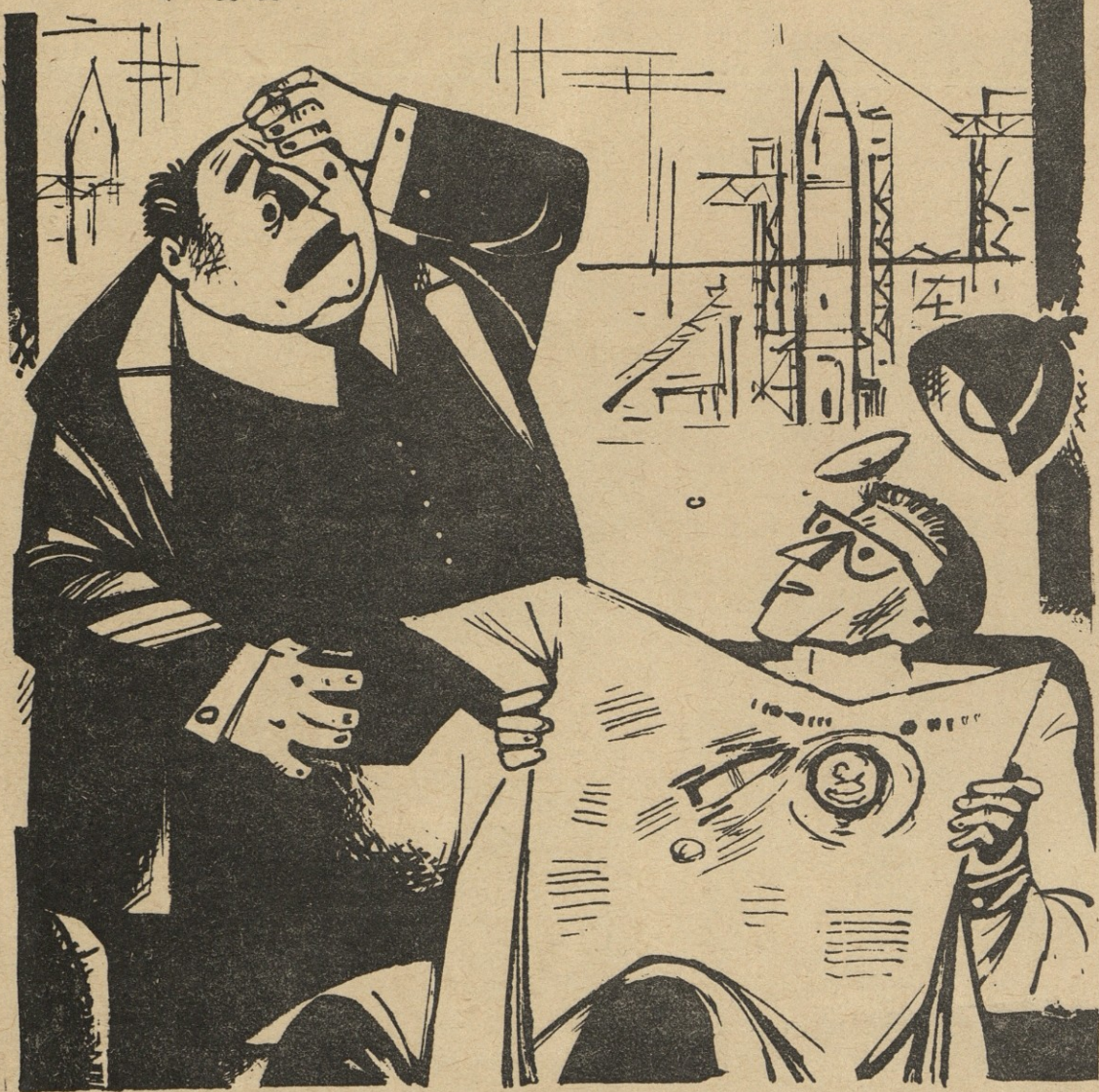
— ეს ხალხი მოსავლის ასაღებად ჩამოვიდა?
— არა, მოსავლის წასაღებად!

№ 19 (1293) ოქტომბერი 1968

სიყნოსა

გამოცემის 45-ე წელი ფასი 20 კპპ.

მსოფლიოში პირველად საბჭოთა კოსმოსური აპარატი, ავტომატური სადგური „ზონდი-5“, რომელმაც შემოუფრინა მთვარეს, წარმატებით დაბრუნდა დედამიწაზე. საბჭოთა მეცნიერებამ და ტექნიკამ ამ ტრიუმფით კიდევ ერთხელ დაამტკიცეს თავისი პრიორიტეტი.

ნ.ხ. ზ. ფორჩხინისა

- რა გაუხეხებთ, სერ?
- თავბრუ მისხმის სხვისი წარმატებებისაგან!
- სხვა რა გაუხეხებთ?
- კუჭის წვა, მუცლის გრძობა...
- ზონდი უნდა გადაყლაკოთ, სერ!
- რას ამბობ, მეიშო, ზონდი რომ ვერ „გადაყლაკავ“, სწორედ იმიტომ მეწვის

უპი!

- რა ღირს, ბიძიკო, ეს სათამაშო ცხენი?
- ორი მანეთი.
- ის ავტომობილი?
- სამი მანეთი.
- აი დათვი რა ღირს, ბიძია?
- რვა მანეთი.
- გამიხვიე, ბიძიკო, მაგენი და მიანგარიშე!
- სულ ცამეტი მანეთი და ოთხმოცდაცხრამეტი კაპიკი.
- შე კაი კაცო, წედან კაპიკები არ გიხსენებია და ახლა საიდან გაჩნდა?

რევაზ ოსაყაიშვილი

რა იქნებოდა?

კითხვა: ფულის ნაცვლად ყვავილები რომ ყოფილიყო მიმოქცევაში?
პასუხი: ერთ მიხაკადაც სამი მანეთი მოვიდოდა.

კითხვა: კინოს ადმინისტრატორს რომ ადგილები ჰქონოდა?
პასუხი: მაშინ თავის ადგილსაც დაგიმობდათ.

კითხვა: გამყიდველს რომ ხარისხები არ აერია?
პასუხი: ბაზაში აურევდნენ.

გაგლარ ნოზაქა

ქაიფი უქაიფოდ

ერთ ნაცნობ ოჯახში გავიცანინი, წვეულების დროს...
 წყნარი კაცი ჩანდა, გაღმურბებით ზრდილობიანი...

— იმას გეუბნებოდი, არ შევარგებთ საჭმელ-სასმელს ერთმანეთს; ზოგი წესი კი გვაქვს ცული, სიმართლე რომ ითქვას, — გადმომილაპარაკა მან.

— ბატონო ალექსი, თქვენ ვისთან ინებებთ სასმისის გადსვლას? — შეაწყვეტინა ამასობაში მასპინძლის დავალებით არჩეულმა თამადამ.

— შე შორს აღარ წავალ, აგერ ამ პატიოსან კაცს დავუღვებ ჩემს გვერდით, — გაეპასუხა ალექსი.

რამდენიმე სადღეგრძელო ასე სიამტკბილობაში ჩავატარეთ მე და ალექსიმ. დედამიწვილების სადღეგრძელო რომ შეპოვეთ, — ზა თამადამ, ალექსიმ ცალი თვალით გადმოხედა ჩემს ჭიქაში ჩარჩენილ ღვინოს და „ცოტა მოაკელიო“, გადმომილაპარაკა.

— კი ბატონო, მაგრამ!..
 სუფრა ეშხში შევიდა.

— მეგობრების სადღეგრძელო კი უნდა დავცალოთ ასე, — ალექსიმ ჭიქა ამოამშრალა და ჩემს წინ დაამხო, — იმათზე უკეთესი ვინ გვყავს ჩვენ!

ჩვენი პატარა, მაგრამ დიდი საქართველოს სადღეგრძელოზე შეამჩნევად აღელდა, ცრემლი „სალფეთქით“ მოიწმინდა და გამოშიცხადა:

— მაგას თუ არ დაცლი, მაწყენინებ იცოდე!..

მომდევნო სადღეგრძელოზე თვალები გადმომიბრიალა და კბილებში გამოსცრა, „რა ჭკუაზე ხარ, თუ იციო...“

მერე, ცოტა რომ მოვიტოვე ჭიქაში, ცალი ხელი კეფაზე წამოდო, მეორეთი ჭიქა ნახევრამდე ჩამჩარა პირში და, ბავშვებს რომ ძალით ასმევენ თევზის ქონს, ისე ჭყანვითა და სიმწრით დავლიე ის მონარჩენი ღვინო.

საიღა იყო ის სუფრამდელი ალექსი! ცხვირი გაუწითლდა, ღრანჭი მოექცა, პიჯაკის ცალი სახელო საცივში ამოავლო, მეორე სახელო — ტყემალში, ჰალსტუხი ჭიბეში შეინახა...

— მაგი დალიე ულაპარაკოდ!..

დანარჩენი ყველაფერი ბუნდოვნად მახსოვს. ხან ჩემით ვსვამდი, ხან ალექსის ვყავდი გაქაჩული და ღვინოს ხან ყელში მასხამდა, ხან კისერში... მერე ბოთლი ჩამარტყა თავში და არც დამშვიდობებია, ისე წავიდა.

— სულ ასე იცის! გაიღვებდა და ჩავამწარებს ყველაფერს მაგ უსინდისო ალექსი, — ბუზღუნებდა დიასახლისი.

— მაგის ამბავი თუ იცოდ, დროზე ვერ მითხარით? — წამოვიკნავლე მე და ცალი თვალით გამოვუჭიტიხე დიასახლისს ბინტის ქვემოდან.

თამაზ სალუქვაძე

მედიკალიზაცია

რედაქტორი — მარტვილის სიმამრს — პატ. ბიკენტი — ბრმა ნაწლავის ქრონიკული ანთების დიაგნოზი დაუსვა, ოჯახში ერთი ალი-აქოთი ატყდა...

— უნდა ამოვტარო! — შიშნარევი ხმით ჩაიჩურჩულა მმართველმა.

— სირცხვილიც კია, მმართველის სიმამრს ნაწლავი აწუხებდეს და ისიც ბრმა! — კვერი დაუკრა ქმარს ცოლმა.

— თქვენ რა გენაღვლებათ, მე საწყალმა ვიკითხო თორემ!... — აქვითინდა სიდღერი.

— ბაბუას საავადმყოფოში არ დავაწვენთ! — კატეგორიულად განაცხადეს შვილიშვილებმა.

მეორე დღეს 5 პროფესორისა და ერთი აკადემიკოსისაგან შემდგარი კონსილიუმი სინჯავდა მოხუცს.

— კოლეგები დამეთანხმებიან, რომ აქ საქმე გვაქვს განსაკუთრებულ შემთხვევასთან. თვით ნაწლავის ანატომიური მდებარეობა და ანთებადი პროცესის კეთილშობილური მიმდინარეობა კიდევ ერთხელ მეტყველებს ამაზე! — ბრძანა აკადემიკოსმა.

— ნამდვილად კოლეგებო! დიდად პატივცემული აკადემიკოსის ყურადღებას უპირველესად მივაქცევ მუცლის მოხაზულობის ჭერ არნახულ ფორმას: ავადმყოფს მუცელი ფაფუკი და ბალიშივით რბილი აქვს! — თქვა ერთმა პროფესორმა.

— იღო ცეკალური არე თავისებურად მგძობიარე! — თქვა მეორემ.

— ტემპერატურა ოცდათექვსმეტი და ოთხი! — თქვეს მესამე და მეოთხე პროფესორებმა.

— ორმოცი ჰქონდა ბაბუას სიცხე! — შეჰყვირა მესამეკლასელმა შვილიშვილმა.

— სისხლში ლეიკოციტარული ფორმულის მხრივ გაღატაკი არ აღინიშნება! — თქვა მეხუთემ.

— დავაწვინოთ საავადმყოფოში — ბრძანა მმართველმა.

ავადმყოფს ხმა არ ამოუღია.

— დაწვინეს.

— ხუთ წუთში მოგაშორებთ ბრმა ნაწლავს! — გამხნევა პროფესორმა ავადმყოფი.

ნახევარი საათის შემდეგ მეორე პროფესორი შემოვიდა, გასინჯა...

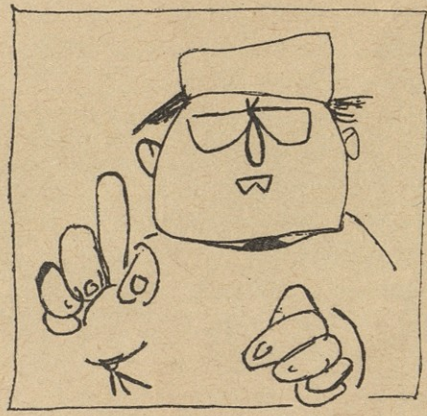
— ირუნდა! — მხარზე ხელი მოუთათუნა და გავიდა.

— დაიჭერე ახლა მავათი: ერთი ამბობს, უნდაო, მეორე — არ უნდაო.

მეორე საწოლზე ვილაცამ დაიკვნესა.

— თქვენ რა გჭირთ? — დაინტერესდა ბიკენტი.

— მე მჭირს, ბატონო, თუ მჭირს, — დაიწყო მეზობელმა, კაცს, გზები რომ დაეხლართება, ისე დამხლართა ნაწლავები; სასწრაფოდ გამჭრეს და გამკერეს. ერთი-ორი დღე არც აქეთ ვიყავი და არც იქეთ. მესამე დღეს ვატყობ. მუცელი მტკივა და მიბერება. წამიყვანეს და მეორეჯერ გამჭრეს. მგონი, რაღაც ჩვარი ჩარჩენოდათ შიგ. არ გასულა ხუთი დღე და თქვენს მტერს, რაც მე დღე დამადგა: მსინჯავს პროფესორი და თავს აქნევს, თავისთვის ბურტყუნებს, რაღაც არ მოსწონს. ექთანს ვეკითხები: რაშია საქმე, რა მოხდა-მეთქი? ჩუმად შეუბნება: პროფესორმა ოპერაციის დროს ქირურგიული დანა დაკარგა და ვერ არის კარგ ხასიათზეო.

დამცეცხლა, გავიფიქრე, ალბათ, ჩემზე ეპარებათ ეჭვი, ხელახლა გაჭრას მიიბრებენ-მეთქი და აქი გამართლდა კიდევ. ბევრი ვიყვირე, თქვენს დანას ჩემს მუცელში რა უნდა, დამანებეთ თავი, ახალს, უფრო უკეთესს გიყიდი-მეთქი, მაგრამ ვინ მოვისმინა? მესამეჯერ გამჭრეს და აგერ შეექვსე დღეა, არა მიშავს, კარგად უნდა ვიყო. ახლა დილიდან უფროს ექთანს ეძებენ, არ ჩანს, დაიკარგაო, ცოტას ვაცლი, თუ არ გამოჩნდა, უნდა გავიქცე და თავს ვუშველო...

პალატაში დოცენტი შემოვიდა და ხუთი ექიმი შემოჰყვა. გასინჯეს ბიკენტი, გაამხნევეს და წავიდნენ.

ხუთი საათიდან ბიკენტის მნახველი ნათესავების შემოტევა დაიწყო. მალე თვითონ მმართველი და მისი მოადგილეები მოვიდნენ.

ყველა ანუგეშებდა და ამხნევებდა, ნუ გეშინიაო. ბიკენტი დაღალა და მეორე დღის 10

საათამდე მკვდარივით ეძინა. თვალი რომ გაახილა, მის საწოლთან მდგარი 2 პროფესორი, სამი დოცენტი და თხუთმეტი რიგითი ექიმი დაინახა. მოხუცი ჭერ ქირურგმა გასინჯა, მერე — ნევროპათოლოგმა, შემდეგ — თერაპევტმა და ბოლოს — თხუთმეტივე ექიმმა. ორ საათზე უროლოგი და ყელ-ყურ-ცხვირის ექიმი შემოვიდნენ. მათაც ანუგეშეს მმართველის სიმამრი და გავიდნენ.

— აგერ ნახავ, გინეკოლოგმაც თუ არ გაგსინჯოს! — გაეხუმრა ბიკენტის ახლავცინობილი ავადმყოფი.

ამდენი გამხნელება-გასინჯვის შემდეგ ბიკენტის ეჭვი ეპარებოდა ოპერაციის სიადვილეში; განგებ მამხნევებენო, ფიქრობდა. განსაკუთრებით თერაპევტმა შეაშინა: ვენერიული სენი თუ გჭირდა ბავშვობაშიო. მესამე დღეს, თავის ცხოვრებაში პირველად, ბიკენტმა იგრძნო, საღ ჰქონდა გული. ჩხვლტას ტკივილიც დაერთო და ხუთ სხვადასხვა აბს უანებადის 4 ბალიში მიაყლოა. ვენეროლოგმა რომ გასინჯა, ტკივილები თითქმის დაუწყწარდა.

ზუსტად 2 საათზე ისევ მოვიდნენ პროფესორი და ორი დოცენტი; გაამხნევეს და ახარეს, ხვალისთვის კარგად მოეშალე, ლენინგრადიდან სპეციალურად მოწვეული პროფესორი გაგიკეთებს ოპერაციასო.

სალამოს სიძემ და ქლიშვილმა მოაკითხეს. მათ ასი მნახველი მოჰყვა. ბიკენტი მოსვენება დაკარგა, ნერვიულობდა და რაღაც გაუგებარს ბუტბუტებდა.

— არ წახდე! მთავარია, არ შეშინდე! შენ რა გჭირს, მეც რომ მმართველი სიძე მყოლოდა, ამ დღეში არ ჩავვარდებოდი! — ამხნევებდა უკვე დამეგობრებული ავადმყოფი.

ბიკენტიმ გვიან ჩაიძინა...

— დროა, გაღვიძოთ! — ბრძანა დილით პროფესორმა.

— ერთი საათია ვაღვიძებთ, ბატონო!

— ჯანსაღი კაცია და ჯანსაღი ძილიც ცოლინა!

ჭერ მორიდებულად შეანჯღრის, მერე ერთმანეთს წამოეშველნენ და მთელი საწოლი საცერივით ეხეთქებოდა ხელიდან ხელში. ბოლოს ერთმა მედიცინის ქმამ ჭული მოიხადა, გვერდზე გადავა და დამნაშავესავით აიტყუა.

— რას შვრებით ამდენ ხანს, გააღვიძეთ? — შემოჰყო პალატაში თავი პროფესორმა.

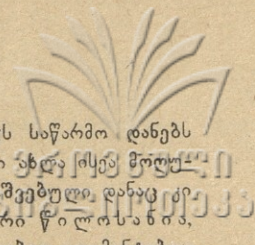
— რაღა გააღვიძებს, ბატონო, თქვენი ჭირი წაუღია!..

უჩა ფანცულანი

ნახ. ჯ. ლოლუაძე

არაფერი არ ისმის! თუ მოსმენა ბინლა, აგერ რადიოს მოსმინი!

დმერთო ჩემო! ნუთუ ამ სტრიქონის ავტორმა იცოდა ჩვენი დროის ეს საიდუმლო!

ისე, კაცმა რომ თქვას, რას ერჩი?! ასე თუ ისე, მაშინ შედარებით სიიფიც კი ყოფილა. „ათასად გვარი დაფასდა, ათი ათასად — ზრდილობათ“... ზრდილობისა რა მოგახსენოთ, გვარი კი... დიახ, არის გვარი, რომელიც ათასიც ღირს, ათი ათასიც და უფრო მეტიც. ეს გვარი გახლავთ წილოსანი. წილოსანი ნამდვილი და მშვენიერი გვარია, მაგრამ ჩვენ იმათზე როდღე მოგახსენებთ, ვინც გვაროვნული წყობილების მიხედვით სრულიად კანონიერად აგრძელებს მამა-პაპის გვარს, არამედ იმათზე, ვისაც ორგვარად ესმის ეს ამბავი და ამიტომ ორ გვარს ატარებს.

შეგიძლია იყო ნიბლაძე, ღობრაძე, ქიბროწაშვილი ან სხვა ვინმე „შვილი“, მაგრამ, იმის-

და მიხედვით რა შვილი ბრძანდები, ვისი შვილი ხარ, ვინ გყავს პატრონი, ან რისი პატრონი ხარ, შეგიძლია ისწავლო კარტის ჩაწყობა, საქმის აწყობა, ფულის ჩაყრა და გახვიდე კომერციულ საქმეში. საქმეში გასვლა და წილში შესვლა ერთდროულად ხდება. როგორც კი წილში ჩადგები, უკვე შენი გვარია წილოსანი. ასე და ამრიგად ხდება სხვადასხვა გვარის ადამიანები „ერთგვარები“ — წილოსნები.

...ეს ვარიანტი სრულიად ახალია გვარის წარმოშობის ისტორიაში. მასალები, ყოველგვარი გათხრების გარეშე, ნაპოვნია არაისტორიული ციხეების კანცელარებში.

აი, ერთი დამახასიათებელი დიალოგი წილოსანთა საგვარეულოდან:

...არტელის ტიპის საწარმოსთან დგას ორი უეჭველად საეჭვო ელემენტი და დირექტორის

კაბინეტისაკენ იყურება. ეს საწარმო დანებს უშვებს, მაგრამ დირექტორი უხვად მოსწონს შული, რომ მის მიერ გამოშვებული დანაც კი არ უხსნის პირს. დირექტორი წილოსანიც, მისი შემეყურე ეჭვგარეშე საეჭვო ელემენტებიც მისი გვარისა და ჯილაგისანი არიან.

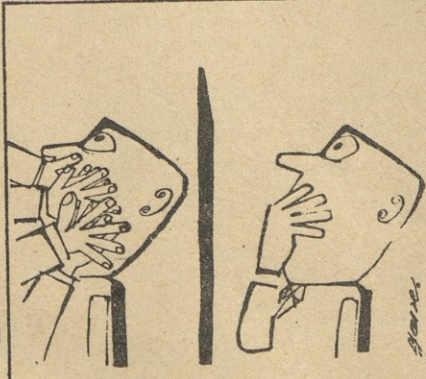
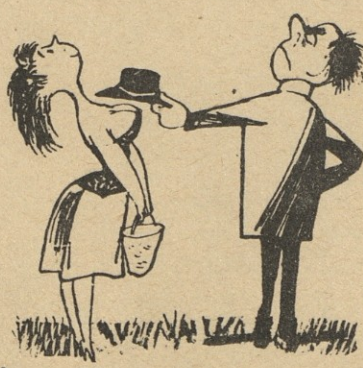
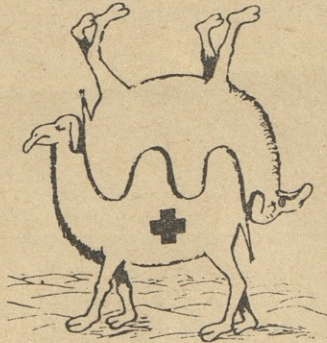
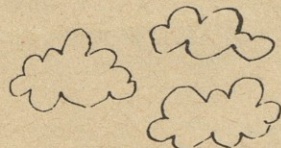
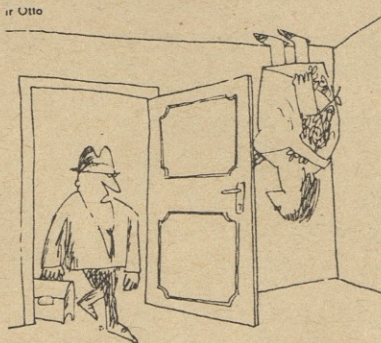
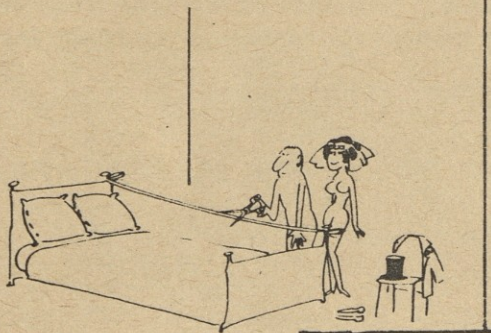
— ერთი თვეა, გაფუჭებული რადიოსავით ხმას არ იღებს! — ეუბნება ერთი მეორეს და მესამეზე მიუთითებს.

— წინა თვისა არ გადაგვიხდია და იმიტომ გამოითიშა, ალბათ, — ამბობს მეორე მესამეზე.

წილოსნები, რაზედაც არ უნდა ლაპარაკობდნენ და როგორც არ უნდა ლაპარაკობდნენ, ყოველთვის წილოსნები არიან და ყოველთვის წილზე ლაპარაკობენ...

გელა თელია.

უხსოვარი იუპორი

უხსოვარი იუპორი

მასწავლებელი: „სევილიელ დალაქზე“ რამე გსმენია?
მოსწავლე: არა, მაჩაჩემი თვითონ იპარსავს, მასწ!

— შეხედე, დედიკო, როგორ ჰგავს ეს ძაღლი ძია პავლეს!
— ჟანა, რას ამბობ? განა შეიძლება ამის თქმა?!
— რატომ? შენ ფიქრობ, ძაღლი გაბრაზდება და გვიკბენს?

ცოლი: აი, მესმის! კაცმა 20.000 დოლარი დაუტოვა ქალს, რომელმაც 20 წლის წინათ უარი უთხრა ცოლობაზე!
ქმარი: ალბათ, მადლობის ნიშნად.

აბსტრაქციონისტ მხატვართან
— ამ დილით მობრძანდა ის ვაჟბატონი და მეუბნება, ცხვირი ცოტა გადააკეთეთ...
— მერე მაგაზე რას ბრაზობ?
— აღარ მახსოვს, რა ადგილას ჩავახატე.

საკვირიო ჩემს პასაჟიჟს

მათი წელია. ერთ მომცრო, მაგრამ ავტორიტეტულ ჟურნალში უმცროსი ლიტმუშაკის თანამდებობა მიკავია. არ იფიქროთ, იმაზე ვწუხდე, ამდენ ხანს წინ წაწევა რომ ვერ მოვახერხებ. არა, ჩემი წუხილისა და, შეიძლება ითქვას, წამების მიზეზი სულ სხვა გახლავთ.

აქედანვე ვიცი, რომ, როცა იქნება, ბოლოს მომიღებს ავტორთა ერთი, საკმაოდ მრავალრიცხოვანი და უზომოდ ენერგიული კატეგორია. ეს პატიოსანი ადამიანები არაფერს თაკილობენ, ოღონდ თავიანთი ნაღვაწი დაბეჭდილი იხილონ. ჩემი და ჩემი კილეგების მდგომარეობა რომ უფრო ნათელი გახლეს, მთავარ შტრახებში მოვიტან რამდენიმე ტიპიურ ნიმუშს:

აი, კარებში მორიდებულად გამოჩნდა ჩალოს ქუდი, მე წელში ვსწორდები და ღიმილით ვეგებები ქალბატონ დუშას, სამოცს მიტანებულ მანდილოსანს, რომელიც, საოჯახო საქმეების მომთავრების შემდეგ, იმდენს ახერხებს, რომ ჯდება და თავისი მოკრძალებული წვლილი შეაქვს მწერლობაში. წინა შეიდ შეხვედრამ ბედმა გამოიღმა და, როგორც იქნა, დავარწმუნე, რომ მისი ნოველები ჩვენს ჟურნალს არ გამოადგებოდა. კარგა ხანია, არ გამოჩენილა და, ისე იოლად ველარ მოვიშორებ.

— ნოველა მოგიტანე, ჩემო ელიზბარ, ნამდვილ ამბავზეა, — მეუბნება და უზარმაზარ შეცვრას გადახუნებულ მაუღზე ფაქიზად დებს.

— სასიამოვნოა, — ზრდილობისათვის ვამბობ და ხელს ვართმევ, — დაბრძანდით! — დასაჯდომად არ მცალია, როდის შემოვიაროთ?

— ორმაბათისათვის წაკითხული მიქნება. — აბა, შენ იცი, ჩემო ბუტიკო, დცოდე. ცუდი ამბავი არ დამახვედრო!

— ეგ თქვენზეა დამოკიდებული. ქალბატონ დუშას გულიანად ეცინება. — ნაწილობრივ თქვენზეცაა. მე ზომ ვიცი, როგორ იბეჭდება ხალხი. პონორარს არ ავიღებ! — კარებიდან მადევნებს.

— მაგაზე ხომ შევთანხმდით, უპატრონო ბავშვთა სახლს გადაეგზავნება!

ჩალოს ქუდი უჩინარდება. ამჟამად კარს ცალი ბეჭით აწვივა შუა ხანს გადაცილებული, არც თუ უსიმპათიო მამაკაცი. მისი ერთ-ერთი სათავგადასავლო რომანი სწორედ ამ დილით ჩავათავე და მთლად კარგ გუნებაზე არა ვარ.

— წაიკითხეთ?

— დიახ.

— თუ შეიძლება, აზრი... — საერთოდ, შემხვდა საინტერესო ადგილები, პასაჟები, მაგრამ მთლიანობაში...

— კერძოდ რა არ მოგეწონათ? — არ მამთავრებინებს ბატონი ისიდორე.

— აი, თუნდაც, ჩერჩილისა და ლოიდ ჯორჯის დიალოგი. ცოტა არადამაჯერებელი მეჩვენა, თანაც გაზვიადებულია.

— შევამოკლოთ!

— არა მგონია, შემოკლებამ უშველოს.

— სულ ამოვიღოთ, მაგაზე გაწყენინებთ?

— მერე კიდე: გარეუბანში რომ იმხელა ავარია ხდება, იმდენი ხალხი იხოცება, იმას არავითარი კავშირი არა აქვს მთავარ ამბავთან.

— დავაკავშიროთ, მაგაზე ადვილი რა არის!

უხედავ, შენიშვნების მიცემას აზრი აღარა აქვს. რა წყალში ჩავარდე, აღარ ვიცი.

— სათაურიც ვერ მოგიძებნიათ ხერხიანი. „შენი ბოლო ციხეა, ჩემო კარგო!“ ნამეტანი მყვირალაა, — ხაგას კეჭილები მე.

— სათაურს ახლავე შევცვლი, თუ გინდათ.

— მე არაფერიც არ მინდა, პატივცემულო! — გადარევას ბევრი არაფერი ძიკლია, — და, საერთოდ, თქვენი ნაწარმოების ბედს მართო მე ვერ გადავწყვეტ, კოლიგაა გადავცემ.

ეს კაცი, ვატყობ, ყველაფრის შევცვლა-გადაკეთებაზე თანახმაა და უკოლეგიოდ ნამდვილად ვერ მოვიცილებ.

— კეთილი და პატიოსანი, — იღიმება ბატონი ისიდორე, — ისე, თუ დაიწუნეს, არც მაგაზე მოვიკლავ თავს, ამ ერთი რომანის ანაბარა კი არა ვარ, შე კაცო! ექვსი კიდეც მაქვს, — მანუგეშებს თავის თავში ღრმად დარწმუნებული ადამიანი და მოზომილი ნაბიჯით გადის ოთახიდან.

ბატონი ისიდორე კიბეზეც არ იქნება ჩასული, რომ ხვლიკისფერი ველური ქუდი და არაბუნებრივად წითელი სახე გამოჩნდა ნახევრადლია კარში. ეტყობა, შესაფერ მომენტს უცდიდა.

— შეიძლება, უფროსო?!

— მობრძანდით!

ამ კაცს პირველად ვხედავ, მაგრამ პირველი შთაბეჭდილება სანუგეშოს არაფერს მეუბნება.

— ტიტოკო, გენაცვალე! — სატეგარივით მატაკა მარჯვენა და მარცხენათი შთამაგონებელი სიდიდის საქალაღე მომაჩეჩა.

ეს კაცი შედარებით ახალგაზრდაა (ასე, ორმოცის იქნება), თუმცა ამგვარი კატეგორიის ხალხი ამ ასაკშიც არა იშვიათი მოვლენა. მაგრამ პირველი შთაბეჭდილება ყოველთვის არ ამართლებს. საქალაღე გავხსენი და პირველ წინადადებას ჩავავლე თვალი:

„სამარიისებურ სიმშვიდეს მხოლოდ სიმშვიდის დამცველის სასტვენის ხმა არღვევდა. მახათას მხრიდან ამოვარდნილი გრილი ნიავი კი ოდნავ არხედა განმარტოებით მდგარ ქადრების ხეივანს და ფოთლების მელოდიურ შარისშურს მტკვრის მომჯადოებელ რაკრაკს უერთებდა.“

საბოლოოდ გარკვეულია, ვისთანაც მაქვს საქმე, მაგრამ რა გინდა, რომ ქნა?

— სამშაბათს გამოიარეთ, წაკითხულს დაგახვედრებთ!

— უეჭველში მოვალ, არ დამალატო, თუ კაცი ხარ! ისე, მხატვრულ ხარისხში მენდეთ. ჩემს მოწაფეებს წავუკითხე და გავუდინე საწყლები.

ამით ტაქტიანად გამაგებინა, რომ პედაგოგი იყო.

— მჯერა, ბატონო!..

— აბა, კარგად მეყოლეთ! — ისევე მატაკა მარჯვენა.

— კარგად!..

სათს დავხედე. პირველი შესრულებულიყო.

ახლა შესვენებაზე ვაგალ, თუ ვინმე კიდეც არ დამეცა თავზე. შეიძლება, კედარც დავებრუნდე შესვენებიდან. ან კი ღირს დაბრუნება?!

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუშმაია

სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბოლქვაძე (პ/მ. მღვივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღალონი, ბ. ნიუნიაძე, (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. შველიძე, ო. ზელიძე.

საბრისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“

თბილისი, 67 სუაგელის კომპლექტი № 42. ტელ. რედაქტორის 9-76-59, რედ. მოადგილის 93-49-32. საერთო განყოფილება 93-10-78.

ნიანგი

თბილისი, სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. საპ. პ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა. ხელმოწ. დასაბ. 27/IX. 1968 წ. ტალ. ზომა 70x108/8 1 ნაბ. ფურც. 1,4. ფონიჭარ ფორმატა რაოდენობა 1. პირვით ფორმატა რაოდ. 2. საპ. პ. ც-ის გამომცემლობის კ/კომპინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპ. № 3386. უი 02493. ტირაჟი 90.300.

68-627

ნახ. ბ. ლომიძის

ამერიკის შეერთებული შტატების წარმომადგენელი გაერთიანებული ერების ორგანიზაციაში დ. ბოლი სიგეემდე მიიყვანა ჩეხოსლოვაკიის სოციალისტური რესპუბლიკის მთავრობის კატეგორიულმა მითხვენამ — მოეხსნათ დღის წესრიგიდან გულუწოდებული „ჩეხოსლოვაკიის საკითხი.“

1
1968

ИНДЕКС 76137

ნერვების აშშ-ს და პროვოკაციის ჩაშლა.